

על הפוסטמודרניזם

“בעולמם של הפוסטמודרניסטים חדלה הסיפורת לתפקד כבעלת עומק ותחושה מוסרית ... לפיכך, דווקא הסיפורת הרצינית שלנו היא באנאלית ורעה למדי. ההדגשה של פנייהשטח ותחבולות-סיפור מלאכותיות מצד מספרים צעירים יותר היא סימפטומאטית. החולי שלהם מעמיק עוד יותר במסווה של מקצועיות ושנינות, שהרי אין הם מבינים כלל כיצד פועלת אמנות אמיתית, על הגדולה והרבממדיות שבה. אין הם מסוגלים להבהיר משהו בחיים ולהציב דוגמאות גדולות של פעילות אנושית, אין הם מסוגלים לשבח ולהתאבל, להצביע על הטוב ועל הרע. ההומור השחור וההברקה באים במקום גדולה. מה שנתר זה סיגנון אינטלקטואלי קר-כקרח שבצד מיומנות טכנית ומידעית למדיום... דוגמה טובה לכך הוא דונאלד ברטלמי: אפילו במיטבו הוא פונה לא לעומק, אלא לחרירות שנונה. אין לסופרים אלה שום חזון המעוגן בראייה רבממדית גדולה של המצב האנושי... הוא ודומיו יוצרים עולם בדיוני שאין בו שום דאגה לגורל גיבוריהם וזה דומה לתיאטרון כובות מבריק.”